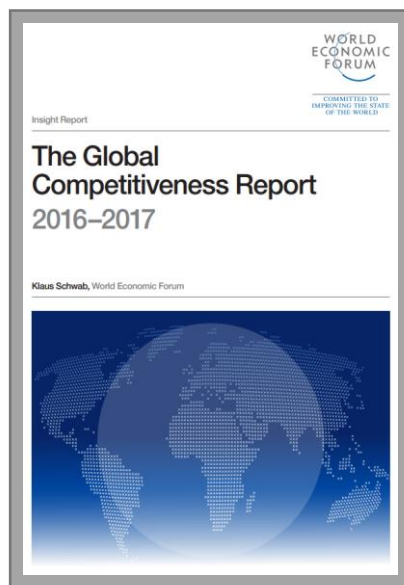


ผลการจัดอันดับการประเมินคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย ประจำปี ๒๕๕๙

สภาเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum : WEF) เป็นองค์กรที่มีการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั่วโลกที่เป็นสมาชิกและเผยแพร่ผ่านทาง The Global Competitiveness Report หรือรายงานความสามารถในการแข่งขัน โดยใช้ดัชนีความสามารถในการแข่งขันระดับโลก หรือที่เรียกว่า Global Competitiveness Index (GCI) เป็นตัวชี้วัดเปรียบเทียบในด้านต่างๆ เทียบกับเสาหลัก (Pillar) ดังแสดงในรูปที่ ๑ ซึ่งในประเทศไทยมีหน่วยงานร่วมดำเนินการของ WEF คือ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



รูปที่ ๑ The Global Competitiveness Report ๒๐๑๖ - ๒๐๑๗

เกณฑ์การประเมินผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ WEF

การประเมินผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศของ WEF จะแบ่งกลุ่มประเทศตามระดับอุตสาหกรรมโดยใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อประชากรเป็นเกณฑ์ (GDP per capita) โดยแบ่งออกเป็น ๓ ระดับ ดังนี้

ระดับที่	ลักษณะ	กลุ่มประเทศอาเซียน
ระดับที่ ๑ (Stage ๑ : Factor-driven)	กลุ่มประเทศที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยปัจจัยพื้นฐาน	กัมพูชา ลาว พม่า เวียดนาม
ระดับที่ ๒ (Stage ๒ : Efficiency-driven)	กลุ่มประเทศที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยประสิทธิภาพ	อินโดนีเซีย ไทย
ระดับที่ ๓ (Stage ๓ : Innovation-driven)	กลุ่มประเทศที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยนวัตกรรม	สิงคโปร์

โดยเกณฑ์การจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ WEF พิจารณาจากปัจจัยของประเทศที่ส่งเสริมให้มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ประกอบด้วย ๓ ปัจจัย (Factors) ๑๒ เสาหลัก (Pillars) และ ๑๒๓ เกณฑ์ชี้วัด ดังนี้

ปัจจัย (Factors)	เสาหลัก (Pillar)	เกณฑ์ชี้วัด
๑. ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Requirements) เป็นปัจจัยสำคัญสู่การผลักดัน การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ของประเทศ (ค่าน้ำหนักคะแนนร้อยละ ๔๐)	เสาที่ ๑ : สถาบัน (Institutions) เสาที่ ๒ : โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) เสาที่ ๓ : สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจมหภาค (Macroeconomic environment) เสาที่ ๔ : สุขภาพและการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Health and Primary Education)	๒๑ เกณฑ์ชี้วัด ๙ เกณฑ์ชี้วัด ๕ เกณฑ์ชี้วัด ๑๐ เกณฑ์ชี้วัด
๒. ปัจจัยยกระดับประสิทธิภาพ (Efficiency Enhancers) เป็นปัจจัยนำไปสู่ความมีประสิทธิภาพ ของประเทศ (ค่าน้ำหนักคะแนนร้อยละ ๕๐)	เสาที่ ๕ : การศึกษาระดับสูงและการฝึกอบรม (Higher Education and Training) เสาที่ ๖ : ประสิทธิภาพของตลาดสินค้า (Goods Market Efficiency) เสาที่ ๗ : ประสิทธิภาพของตลาดแรงงาน (Labor Market Efficiency) เสาที่ ๘ : พัฒนาการของตลาดการเงิน (Financial market development) เสาที่ ๙ : ความพร้อมด้านเทคโนโลยี (Technological readiness) เสาที่ ๑๐ : ขนาดตลาด (Market Size)	๘ เกณฑ์ชี้วัด ๑๖ เกณฑ์ชี้วัด ๑๐ เกณฑ์ชี้วัด ๘ เกณฑ์ชี้วัด ๗ เกณฑ์ชี้วัด ๔ เกณฑ์ชี้วัด
๓. ปัจจัยนวัตกรรมและศักยภาพ ทางเศรษฐกิจ (Innovation and sophistication factors) เป็นปัจจัยมุ่งเน้นการผลักดัน ระดับนวัตกรรมของประเทศ (ค่าน้ำหนักคะแนนร้อยละ ๑๐)	เสาที่ ๑๑ : ศักยภาพทางธุรกิจ (Business Sophistication) เสาที่ ๑๒ : ประสิทธิภาพของตลาดสินค้า (Goods Market Efficiency)	๙ เกณฑ์ชี้วัด ๑๖ เกณฑ์ชี้วัด

โดยการแบ่งค่าน้ำหนักสำหรับเสาหลัก (Pillar) และเกณฑ์ชี้วัด (Indicator) จะแบ่งในสัดส่วนที่เท่าๆ กันจนถึงระดับเกณฑ์ชี้วัด ดังแสดงในรูปที่ ๒



รูปที่ ๒ เกณฑ์การจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ WEF

ที่มาของข้อมูลในการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ WEF ข้อมูลเกณฑ์ชี้วัดที่นำมาจัดอันดับความสามารถในการแข่งขัน ประกอบด้วยข้อมูล ๒ ส่วนหลัก ได้แก่

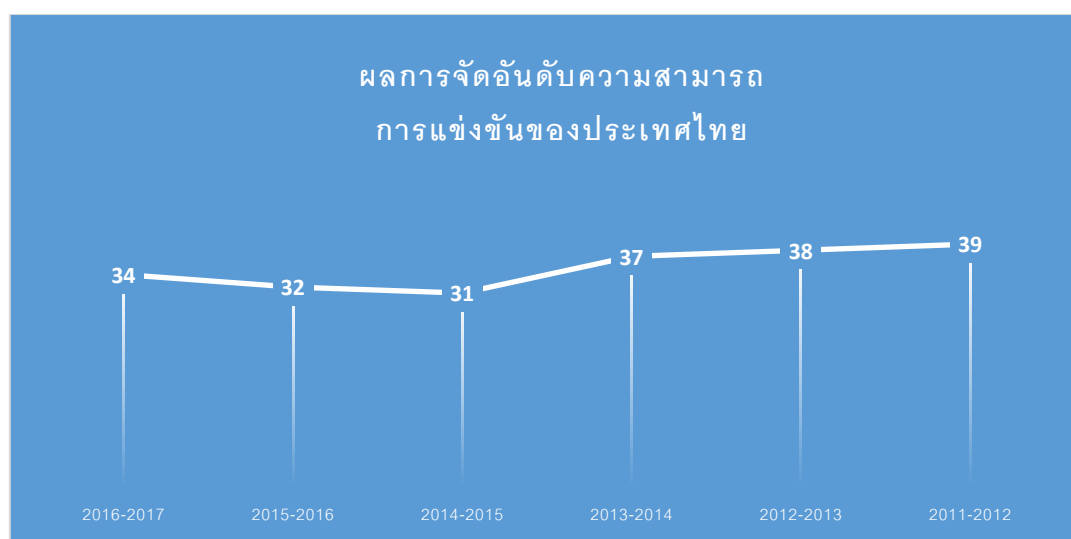
๑. ข้อมูลหตุยภูมิ (Hard Data) ร้อยละ ๓๐ เป็นข้อมูลที่ได้จากองค์กรระหว่างประเทศ เช่น ธนาคารโลก (World bank) องค์การการค้าโลก (WTO) กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) และความร่วมมือจากหน่วยงานร่วมดำเนินการในประเทศนั้นๆ (Partner Institutions) ซึ่งในประเทศไทย ได้แก่ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๒. ข้อมูลปฐมภูมิ (Soft Data) ร้อยละ ๗๐ เป็นข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ ความคิดเห็นของผู้บริหาร (Executive opinion survey) โดย WEF จะกำหนดเป้าหมายในการเก็บข้อมูลส่วนนี้ ดังนี้

- ๑) ต้องการผู้ตอบแบบสอบถามอย่างน้อย ๘๐ คนต่อประเทศ
- ๒) ผู้ตอบแบบสอบถามต้องเป็นผู้บริหารระดับสูง (CEO) ของบริษัท TOP ๕ ขององค์กรเอกชนที่อยู่ในประเทศไทย โดยอาจจะเป็นบริษัทข้ามชาติก็ได้ แต่ผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องตอบจากมุมมองของประเทศไทยเท่านั้น
- ๓) สัดส่วนของบริษัทในกลุ่มตัวอย่างต้องสอดคล้องกับสัดส่วน GDP ของประเทศ โดยประเทศไทยแบ่งเป็น ภาคเกษตร ร้อยละ ๑๒ ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ ๔๑ และภาคบริการ ร้อยละ ๔๗
- ๔) กลุ่มตัวอย่าง ต้องประกอบด้วย บริษัทขนาดเล็ก (พนักงาน ๒๐ – ๕๐๐ คน) และขนาดใหญ่ (พนักงานมากกว่า ๕๐๐ คน) ในสัดส่วนที่เท่ากัน คือ ๕๐:๕๐
- ๕) จำนวนครึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างจะต้องเป็นผู้ที่เคยตอบแบบสอบถามในปีที่แล้ว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งจะเป็นการสุ่มเลือกผู้ที่ยังไม่เคยตอบแบบสอบถามมาก่อน

ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศในภาพรวม (The Global Competitiveness Index ๒๐๑๖ – ๒๐๑๗ Ranking)

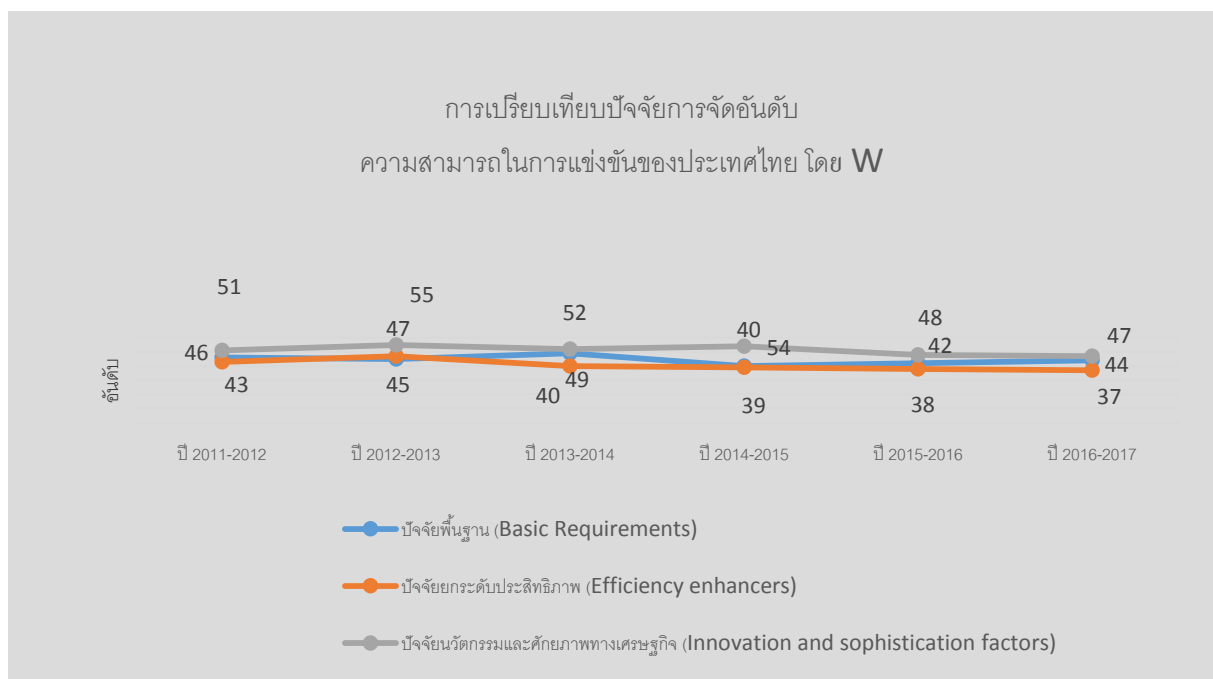
WEF ได้ประกาศผลการจัดอันดับการประเมินคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานประจำปี ๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๙ โดยผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย โดย WEF ปี ๒๐๑๖ – ๒๐๑๗ (พ.ศ. ๒๕๕๙ – ๒๕๖๐) พบว่าในปี ๒๕๕๙ ประเทศไทยมีอันดับความสามารถในการแข่งขันในภาพรวมอยู่ในอันดับที่ ๓๔ (มีค่าคะแนน GCI เท่ากับ ๔.๖๔ คะแนน) ลดลงจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๒ อันดับ (ปี ๒๕๕๘ อยู่ในอันดับที่ ๓๒) ดังแสดงในรูปที่ ๓



รูปที่ ๓ ผลการจัดอันดับความสามารถการแข่งขันของประเทศ โดย WEF ย้อนหลัง ๕ ปี
 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของปัจจัย (Factors) ทั้ง ๓ ด้าน มีผลการจัดอันดับ ดังนี้

ปัจจัย (Factors)	อันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย		
	ปี ๒๕๕๘	ปี ๒๕๕๙	เพิ่มขึ้น/ลดลง
อันดับความสามารถในการแข่งขันในภาพรวม	๓๒	๓๔	ลดลงจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๒ อันดับ
๑. ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Requirements)	๔๒	๔๔	ลดลงจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๒ อันดับ
๒. ปัจจัยยกระดับประสิทธิภาพ (Efficiency Enhancers)	๓๘	๓๗	เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๑ อันดับ (ดีขึ้น)
๓. ปัจจัยนวัตกรรมและศักยภาพทางเศรษฐกิจ (Innovation and sophistication factors)	๔๘	๔๗	เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๑ อันดับ (ดีขึ้น)

และสามารถแสดงกราฟเปรียบเทียบปัจจัยการจัดอันดับ ดังแสดงในรูปที่ ๔



รูปที่ ๔ การเปรียบเทียบปัจจัยของการจัดอันดับความสามารถการแข่งขันของประเทศไทย โดย WEF ย้อนหลัง ๕ ปี

ผลการวิเคราะห์สาเหตุของอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในภาพรวมที่ลดลงจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๒ อันดับ เนื่องมาจากปัจจัยพื้นฐาน (Basic Requirements) ในเสาหลักที่ ๔ : สุขภาพและการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Health and Primary Education) ซึ่งประกอบด้วย ๑๐ เกณฑ์ชี้วัด โดยมีอันดับความสามารถในการแข่งขัน ดังนี้

เกณฑ์ชีวิต	อันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย		
ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Requirements) เสาหลักที่ ๔ : สุขภาพและการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Health and primary education)	ปี ๒๕๕๘	ปี ๒๕๕๙	เพิ่มขึ้น/ลดลง
๑) ผู้ป่วยมาลาเรียต่อประชากร ๑๐๐,๐๐๐ คน (Malaria cases/๑๐๐,๐๐๐ pop)	๓๙	๓๔	เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้ว ๕ อันดับ (ดีขึ้น)
๒) ผลกระทบของไข้มาลาเรียต่อธุรกิจ (Business impact of malaria)	๒๔	๒๔	เท่าเดิม
๓) ผู้ป่วยวัณโรคต่อประชากร ๑๐๐,๐๐๐ คน (Tuberculosis cases/๑๐๐,๐๐๐ pop)	๙๖	๑๑๓	ลดลงจากปีที่แล้ว ๑๗ อันดับ
๔) ผลกระทบของไข้วัณโรคต่อธุรกิจ (Business impact of tuberculosis)	๙๖	๙๗	ลดลงจากปีที่แล้ว ๑ อันดับ
๕) การติดเชื้อ HIV (HIV prevalence)	๑๐๘	๑๐๖	เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้ว ๒ อันดับ (ดีขึ้น)
๖) ผลกระทบของโรคเอดส์ต่อธุรกิจ (Business impact of HIV/AIDS)	๑๐๓	๑๐๓	เท่าเดิม
๗) ภาวะการตายของทารก (Infant mortality)	๖๐	๖๑	ลดลงจากปีที่แล้ว ๑ อันดับ
๘) อายุคาดเฉลี่ย (Life expectancy)	๖๙	๗๒	ลดลงจากปีที่แล้ว ๓ อันดับ
๙) คุณภาพการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา (Quality of primary education)	๘๙	๙๐	ลดลงจากปีที่แล้ว ๑ อันดับ
๑๐) อัตราการเข้าเรียนระดับประถมศึกษา (Primary education enrollment)	๕๔	๕๑	ลดลงจากปีที่แล้ว ๓๗ อันดับ

ที่มา : The Global Competitiveness Report ๒๐๑๕ – ๒๐๑๖ และ ๒๐๑๖ – ๒๐๑๗, WEF

จากตารางข้างต้นสามารถสรุปเกณฑ์ชีวิตอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย ได้ดังนี้

๑. เกณฑ์ชีวิตที่มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น จำนวน ๒ เกณฑ์ชีวิต ดังนี้

- ๑) เกณฑ์ชีวิตที่ ๑ จากอันดับที่ ๓๙ เป็นอันดับที่ ๓๔
- ๒) เกณฑ์ชีวิตที่ ๕ จากอันดับที่ ๑๐๘ เป็นอันดับที่ ๑๐๖

๒. เกณฑ์ชีวิตที่มีความสามารถในการแข่งขันคงที่ จำนวน ๒ เกณฑ์ชีวิต ดังนี้

- ๑) เกณฑ์ชีวิตที่ ๒ อันดับที่ ๒๔
- ๒) เกณฑ์ชีวิตที่ ๖ อันดับที่ ๑๐๓

๓. เกณฑ์ชีวิตที่มีความสามารถในการแข่งขันลดลง จำนวน ๖ เกณฑ์ชีวิต ดังนี้

- ๑) เกณฑ์ชีวิตที่ ๓ จากอันดับที่ ๙๖ เป็นอันดับที่ ๑๑๓
- ๒) เกณฑ์ชีวิตที่ ๔ จากอันดับที่ ๙๖ เป็นอันดับที่ ๙๗
- ๓) เกณฑ์ชีวิตที่ ๗ จากอันดับที่ ๖๐ เป็นอันดับที่ ๖๑
- ๔) เกณฑ์ชีวิตที่ ๘ จากอันดับที่ ๖๙ เป็นอันดับที่ ๗๒
- ๕) เกณฑ์ชีวิตที่ ๙ จากอันดับที่ ๘๙ เป็นอันดับที่ ๙๐

๖) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๑๐ จากอันดับที่ ๕๔ เป็นอันดับที่ ๙๑

ผลการประเมินคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานของ WEF ประจำปี ๒๕๕๙

WEF มีการประเมินคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานโดยอยู่ในส่วนของปัจจัยพื้นฐาน (Basic Requirements) เสาหลักที่ ๒ : โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ซึ่งประกอบด้วย ๙ เกณฑ์ชี้วัด โดยประเทศไทยมีอันดับความสามารถในการแข่งขันด้านโครงสร้างพื้นฐาน ดังนี้

เกณฑ์ชี้วัด	อันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย		
	ปี ๒๕๕๘	ปี ๒๕๕๙	เพิ่มขึ้น/ลดลง
ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Requirements) เสาหลักที่ ๒ : โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)			
๑) ภาพรวมของคุณภาพโครงสร้างพื้นฐาน* (Quality of overall infrastructure)	๗๑	๗๒	ลดลงจากปีที่แล้ว ๑ อันดับ
๒) คุณภาพของถนน* (Quality of roads)	๕๑	๖๐	ลดลงจากปีที่แล้ว ๙ อันดับ
๓) คุณภาพทางราง* (Quality of railroad infrastructure)	๗๘	๗๗	เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้ว ๑ อันดับ (ดีขึ้น)
๔) คุณภาพของท่าเรือ* (Quality of port infrastructure)	๕๒	๖๕	ลดลงจากปีที่แล้ว ๑๓ อันดับ
๕) คุณภาพของท่าอากาศยาน* (Quality of air transport infrastructure)	๓๘	๔๒	ลดลงจากปีที่แล้ว ๔ อันดับ
๖) ปริมาณที่นั่งของเที่ยวบิน* (Available airline seat km/week)	๑๔	๑๕	ลดลงจากปีที่แล้ว ๑ อันดับ
๗) คุณภาพของการกระแสไฟฟ้า (Quality of electricity supply)	๕๖	๖๑	ลดลงจากปีที่แล้ว ๕ อันดับ
๘) การใช้โทรศัพท์มือถือต่อประชากร ๑๐๐ คน (Mobile telephone subscriptions/๑๐๐ pop)	๓๑	๕๕	ลดลงจากปีที่แล้ว ๒๔ อันดับ
๙) การจำกัดสายโทรศัพท์ต่อประชากร ๑๐๐ คน (Fixed - telephone lines/๑๐๐ pop)	๘๘	๙๑	ลดลงจากปีที่แล้ว ๓ อันดับ

ที่มา : The Global Competitiveness Report ๒๐๑๕ – ๒๐๑๖ และ ๒๐๑๖ – ๒๐๑๗, WEF

* = เกณฑ์ชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงคมนาคม

โดยเกณฑ์ชี้วัดดังกล่าวเกี่ยวข้องกับกระทรวงคมนาคม จำนวน ๖ เกณฑ์ชี้วัด ได้แก่

- ๑) ภาพรวมของคุณภาพโครงสร้างพื้นฐาน (Quality of overall infrastructure)
- ๒) คุณภาพของถนน (Quality of roads)
- ๓) คุณภาพทางราง (Quality of railroad infrastructure)
- ๔) คุณภาพของท่าเรือ (Quality of port infrastructure)
- ๕) คุณภาพของท่าอากาศยาน (Quality of air transport infrastructure)
- ๖) ปริมาณที่นั่งของเที่ยวบิน (Available airline seat km/week)

โดยเกณฑ์ชี้วัดที่มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น จำนวน ๑ เกณฑ์ชี้วัด ได้แก่ เกณฑ์ชี้วัดที่ ๓ จากอันดับที่ ๓๘ เป็นอันดับที่ ๓๗ และเกณฑ์ชี้วัดที่มีความสามารถในการแข่งขันลดลง จำนวน ๘ เกณฑ์ชี้วัด ดังนี้

๑) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๑	จากอันดับที่ ๗๑	เป็นอันดับที่ ๗๒
๒) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๒	จากอันดับที่ ๕๑	เป็นอันดับที่ ๖๐
๓) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๔	จากอันดับที่ ๕๒	เป็นอันดับที่ ๖๕
๔) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๕	จากอันดับที่ ๓๘	เป็นอันดับที่ ๔๒
๕) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๖	จากอันดับที่ ๑๔	เป็นอันดับที่ ๑๕
๖) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๗	จากอันดับที่ ๕๖	เป็นอันดับที่ ๖๑
๗) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๘	จากอันดับที่ ๓๑	เป็นอันดับที่ ๕๕
๘) เกณฑ์ชี้วัดที่ ๙	จากอันดับที่ ๘๘	เป็นอันดับที่ ๙๑

ข้อเสนอแนะการพัฒนาประเทศไทยให้มีอันดับความสามารถในการแข่งขันที่ดีขึ้น

จากผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดย WEF ประจำปี ๒๕๕๙ พบว่าอันดับความสามารถในการแข่งขันในภาพรวมลดลงจากอันดับที่ ๓๒ เป็นอันดับที่ ๓๔ เนื่องจากปัจจัยพื้นฐาน (Basic requirement) ในเสาหลักที่ ๔ : สุขภาพและการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีอันดับที่ลดลงจากปี ๒๕๕๘ ถึง ๑๙ อันดับ ดังนั้น หากประเทศไทยต้องการพัฒนาผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันจำเป็นจะต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านต่างๆ ดังนี้

๑) การพัฒนาด้านการศึกษา ให้สามารถตอบสนองความต้องการทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ โดยเฉพาะอัตราการเข้าเรียนระดับประถมศึกษา

๒) เพิ่มการลงทุนและบริการสุขภาพให้ทั่วถึงและเท่าเทียม เนื่องจากประเทศไทยยังประสบปัญหาจำนวนแพทย์และพยาบาลที่มีน้อยกว่าความต้องการ ทำให้ประเทศไทยยังเผชิญกับจำนวนผู้ป่วยวัณโรคต่อประชากร ๑๐๐,๐๐๐ คน ที่เพิ่มสูงขึ้น

๓) เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะระบบการขนส่งทางถนนและทางราง แม้ว่าจะมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้นแต่เมื่อเทียบกับต่างประเทศแล้วยังคงต้องดำเนินการปรับปรุง และเร่งลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการพัฒนาระบบการสื่อสารให้ตรงกับความต้องการของภาคธุรกิจ โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตและบรอดแบนด์

๔) การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยส่งเสริมการลงทุน/วิจัย/พัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะภาคเอกชน และเร่งพัฒนาในภาครัฐ รวมทั้งสนับสนุนให้มีการนำผลงานวิจัยไปใช้สำหรับการพัฒนาในเชิงพาณิชย์ให้มากขึ้น และจำเป็นต้องเร่งผลิตบุคลากรวิจัย เพื่อสร้างผลงานวิจัยให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

๕) การพัฒนาประสิทธิภาพภาครัฐในการบริหารสถาบันและสังคม รวมทั้งแก้ไขปัญหาการให้สินบนและทุจริตคอร์รัปชัน เช่น การจัดการและควบคุมปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษี จนทำให้เกิดอุปสรรคทางการเงินการคลังของภาครัฐ รวมทั้งกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจและ ไม่สามารถบังคับใช้ได้ตามที่กำหนด

๖) สร้างความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับปัญหาของการตั้งครกโดยไม่พร้อม ปัญหาการใช้ยาเสพติด และพฤติกรรมความเสี่ยงต่อการติดโรคจากเพศสัมพันธ์ โดยรณรงค์ให้ประชาชน ในประเทศตระหนักถึงความสำคัญของโทษต่างๆ เพื่อลดอัตราการเสียชีวิตของทารก และปัญหาการติดเชื้อเอชไอวี

การพัฒนาผลประเมินคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย

เนื่องจากการประเมินผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ WEF ส่วนใหญ่ (ร้อยละ ๗๐) จะใช้ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มผู้บริหารระดับสูงของบริษัทเอกชนชั้นนำของประเทศ ดังนั้น หากภาครัฐต้องการให้ผลการประเมินคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยมีแนวโน้มที่ดีขึ้นจำเป็นต้องดำเนินการ ดังนี้

๑) เร่งรัดการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพของโครงสร้างพื้นฐาน โดยการกระตุ้นให้เกิดโครงการ/แผนงาน/มาตรการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การสร้างโครงข่ายเชื่อมโยงทางน้ำ พัฒนาโครงข่ายทางพิเศษและทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองให้รองรับประตูการค้าหลักของประเทศ การบริหารจัดการ เรื่องจำนวนคนต่อเที่ยวบิน ให้สามารถรองรับผู้โดยสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยี บุคลากรในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น อุตสาหกรรมราง อุตสาหกรรมซ่อมบำรุง เป็นต้น

๒) การสร้างกลยุทธ์ด้านการประชาสัมพันธ์ในการสร้างการรับรู้ เข้าใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ เพื่อโน้มน้าวให้เกิดมุมมองที่ดีต่อการดำเนินงานของภาครัฐ รวมทั้งเล็งเห็นภาพการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยในทิศทางเดียวกัน ผ่านสื่อประชาสัมพันธ์ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ และการจัดนิทรรศการ (Exhibition) การจัดสัมมนา (Seminar) กิจกรรมสาธารณะ (Public Service) กิจกรรมสื่อมวลชนสัมพันธ์ (Press Tour) และการพบปะกลุ่มเป้าหมาย (Road Show) โดยต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและหลากหลายเพื่อให้กลุ่มเป้าหมายเกิดความตระหนักและรับรู้ร่วมกันต่อไป